

Војин Ћирковић- Дугогодишњи председник општине и визионар локалне привреде

Војин Ћирковић рођен је 10. децембра 1859. године у Пироту, од оца Ћирка и мајке Наталије. Имао је два брата Тодора и Косту. Шездесетих година крајем деветнаестог века похађао је неку врсту основне школе у Тијабари и на томе се завршило његово образовање јер других могућности за даље школовање у пиротској вароши тада није било. Због тога је Војин још у раној младости, у кругу породице, овладавао трговачким послом уз помоћ оца и браће, градећи себе у једног од најутицајнијих пиротских трговаца на размеђу векова.

13. фебруара 1883. године оженио се Анастасијом Тушановић из Алексинца, са којом је добио сина Владимира. Нажалост, два месеца по рођењу детета Анастасија је преминула. Бригу о детету преузео је

Анастасијин брат, Коста Тушановић. Владимир је добио изванредне услове за одрастање и прилику да стекне завидно образовање за оно време. После завршене гимназије у Београду, похађао је духовну семинарију у Кишињеву и Православни факултет у Атини, где је докторирао 1912. године.

После замонашења у манастиру Раковица 1913. године добио је монашно име Венијамин, постао суплент богословије у Београду, а 1925. године је рукоположен за епископа Бихаћке епархије.

По други пут Војин се оженио у својој 32-ој години са Љубицом из Пирота, 20. јуна 1891. године, која је тада имала свега 17 година. Са њом је 25. јула 1892. године добио сина Александра који је, нажалост, преминуо са непуне две године 2. марта 1894. године. Сина Јована добили су 9. августа 1895. године, али је и он преминуо 27. јула 1896. године. Смрт је задесила и треће дете, сина Благоја, који је рођен 19. марта 1899. године, а преминуо је 11. маја исте године. Трагична судбина тек рођене деце оставила је Војина и Љубицу без порода, а једини потомак породице био је његов син из првог брака Владимир Тушановић, касније владика Венијамин.

Војин је још као двадесетогодишњак ушао у политичке воде и у њима остао скоро до краја живота. Може се рећи да је пионир политичке сцене, јер је почео да се бави политиком оног тренутка када је политика дошла у Пирот. На политичкој сцени био је неколико деценија. Био је истакнути политички представник радикала у Пироту, који је након бурног периода прогона и хапшења успео да изгради снажан политички утицај. Након доношења устава из 1888. године, изабран је за народног посланика и

председника општине, чиме прелази из опозиције у власт. Током више од три деценије био је кључна личност политичког, али и друштвеног, културног и привредног живота Пирота.

Оснивао је и водио бројна удружења, попут читаонице, пољопривредних и трговачких друштава, као и електричног и индустријског друштва. Његов утицај био је толики да је имао значајну улогу у локалној заједници чак и када формално није био на функцији. Његова каријера представља спој политичког и привредног деловања, уз снажан допринос развоју Пирота крајем 19. века.

Војин Ђирковић је деловао у условима политичких криза и ограниченог рада странака, али је ипак учествовао у изборним процесима, иако су често били праћени неправилностима и поништавањима резултата. Као народни посланик, активно се залагао за интересе грађана Пирота, покрећујући питање од значаја за локалну заједницу, попут статуса појединих професија и друштвених организација. Његова политичка каријера добила је нови замах 1903. године, када поново постаје посланик и остаје на тој функцији до 1913. године, чиме достиже 15 година посланичког стажа.

У више наврата био је и председник општине, посебно у тешким периодима попут година након Првог светског рата, када је имао важну улогу за локално становништво. Политички живот у Пироту тада постаје динамичнији, уз појаву нових странака, али Ђирковић успева да задржи снажан утицај и доминантну позицију. Био је изложен критикама и оптужбама политичких противника, нарочито социјалдемократа, који су му замерали начин вршења власти и повезивали га са разним злоупотребима.

Почетком 20. века долази до пада популарности Војина Ђирковића, посебно након

избора 1905. године, услед јачања опозиције и интензивне политичке кампање против њега. Ипак, упркос томе, задржава снажну позицију у Пироту и остаје кључна фигура радикала, уз подршку локалних политичких и привредних кругова све до Првог светског рата.

Његову каријеру пратиле су контроверзе, од којих је најзначајнија везана за сукоб са ћилимаркама као председник Ћилимарске задруге. Оптуживан је за злоупотребе, фаворизовање блиских људи и лош однос према радницима, што је изазвало побуну и дуготрајан сукоб са јавношћу. Овај догађај је додатно нарушио његов углед и показао слабости његове власти.

Француски официри испред куће Карла Скацела и окупили народ испред старе зграде пиротске општине, октобра 1918. године.

Војин Ћирковић био је једна од најзначајнијих фигура у модерној историји Пирота, оставивши дубок траг као дугогодишњи председник општине и визионар локалне привреде. Његов рад обележио је снажно унапређење пиротског ћилимарства, које је под његовим вођством доживело процват на светском тржишту и великим изложбама у Лондону, Женеви и Петрограду, али и модернизацији виноградарства у пиротском крају.

Његова улога била је пресудна током ратног периода од 1912. до 1919. године.

Одржавао је ред у вароши у најтежим данима, организовао пријем рањеника и рад војне болнице, а 13. октобра 1918. године лично је прогласио слободу поздравивши савезничку француску војску испред хотела „Национал“.

Вишеструко је одликован највишим државним признањима због својих заслуга, попут Ордена Белог орла и Светог Саве.

Последње године свог живота провео је у Београду. Војин Ћирковић преминуо је 13. септембра 1927. године у Београду, а на вечни починак у Пироту испратила га је непрегледна маса грађана, док је опело служио његов син владика Венијамин.